

NÚRIA VALENTÍ ARBÓS

NOVEMBRE...

PREMI DE NOVEL·LA CURTA
CELLER DE LLETRES

75 CL.

COLLITA
2016

14% VOL.

SANT SADURNÍ D'ANOIA

Meteorα

Núria Valentí Arbós

Novembre...

Premi de Novel·la Curta CELLER DE LLETRES 2016

Editorial
Meteorα

Novembre...
Premi de Novel·la Curta CELLER DE LLETRES 2016
© Núria Valentí Arbós, 2017

Reservats tots els drets d'edició per
© Editorial Meteora SL
Gran Via de les Corts Catalanes, 794, ent. 1a
08013 Barcelona
Tel. 93 265 56 54
www.editorialmeteora.cat
contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: abril de 2017

ISBN: 978-84-946541-7-6
Dip. Leg.: B.6886-2017

Disseny de la coberta: Eduard Serra
Fotografia de la coberta: © Per Karlsson, BKWine 2 / Alamy Stock Photo
Fotografia de la solapa: © Meritxell Alfós

Imprès a Liberdúplex, Sant Llorenç d'Hortons

El Premi de Novel·la Curta CELLER DE LLETRES 2016 ha estat convocat
per la Biblioteca Municipal Ramon Bosch de Noya
i per l'Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia

AJUNTAMENT DE
SANT SADURNÍ D'ANOIA

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA, SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA A TRAVÉS DE QUAalsevol procediment mecànic o electrònic, incloent-hi la reprografia, la difusió per xarxes telemàtiques i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

NÚRIA VALENTÍ ARBÓS

NOVEMBRE...

PREMI DE NOVEL·LA CURTA
CELLER DE LLETRES

75 CL.

COLLITA
2016

14% VOL.

SANT SADURNÍ D'ANOIA

Als meus pares,
per haver-me fet gaudir de la senzillesa

Primer dimarts de novembre

Aquell matí l'Olívia estava com el temps. Havia marxat de casa sense dir adéu i no li havia agradat que en Manel desaproves el seu pentinat. Feia dies que se sentia molt cansada i se li escapava alguna llagrimeta per qualsevol cosa. La vida és tan senzilla que a vegades avorreix i t'ensorra. Aparentment, les coses posades una per una sobre el tauler de joc semblaven totes bones. L'Olívia tenia una feina que li agradava molt, havia trobat un institut nou que li permetia fer un canvi d'aires i trencar amb embolics absurds de companys a qui semblava distreure fer la vida impossible als altres, s'estimava el seu marit, tot i tenir-hi una relació molt monòtona i gastada. La seva economia estava del tot controlada, però tot i així feia temps que no voltava massa rodona. Va obrir la porta del cotxe i, abans de pujar-hi, com cada dia mirava aquella ratllada que havia fet sortint del supermercat no feia gaire. Quina ràbia, es deia... Tot just era dimarts i li feia mandra que encara faltessin tants dies per... Era una bona reflexió, ja que no tenia cap projecte entre mans i en el fons tant se valia que fos dilluns o dissabte, estava

segura que entre un dia i un altre tan sols hi havia un avorriment *in crescendo*. Aquell matí feia més fresqueta, però la tardor no acabava de decidir-se. Va cordar-se el cinturó de seguretat i amb un gest mecànic va engegar la ràdio i va fer giravoltar la clau per engegar el motor. Mig plovisquejava, era un dia realment mandrós i ensopit. Va fer marxa enrere, prestant molta atenció per no tornar a fer un disbarat i abonyegar el cotxe de nou. Ja era una mica vell, però ella sentia que era la seva màxima possessió i, a dins, hi estava bé. Era una mica el seu paradís on podia xerrar en veu alta, cantar, pensar i fins i tot cridar ben fort per desfogar-se.

Estava convençuda que d'aquella temporada, que li semblava llarga i tediosa, el que més li agradava era haver anat a viure al Penedès. L'Olívia, com a mestra, ja ha viscut en diversos pobles mentre espera la seva plaça fixa.

Les vinyes es veien tranquil·les, la verema ja feia setmanes que s'havia acabat i els ceps començaven a transformar-se. El cel era sorprenentment de color blanc i algun núvol, petit i agosarat, baixava fins a l'alçada del campanar de Sant Martí. La llum, aquell dia, era increïble. Tot i estar el cel tapat, els colors sobresortien com retocats artificialment. Algunes vinyes eren encara verdes, d'altres roges o ben grogues. Segur que Van Gogh n'hauria fet un quadre magnífic. El bosc que cobria la suau carena també s'havia anat transformant i hi havia tots els colors del verd, grocs lluents i algun arbre ben marró, que amb les fulles mullades s'endevinava vermellós. Estava embaçalada, com si fos la primera vegada que hagués vist aquell tros de camí per arribar a l'institut. De cop, un toc de clàxon la va tornar a la realitat. Anava circulant pel mig de la carretera; per poc no envaeix el carril contrari i xoca de cara amb un cotxe que li va venir ben just d'esquivar. Tot d'una, el seu cap es va activar i un petit tremolí li va recórrer les cames fins a la punta dels dits dels peus. Va aturar-se i va mirar enrere, però el cotxe que havia esquivat ja havia arribat al revolt i no es veia. Va tornar a passar la vista pel seu entorn i va pensar que li havia vingut ben just de xocar amb aquell cotxe i potser prendre

mal, i sobretot fer-ne a una altra persona. Va sospirar al mateix temps que sentia que, malgrat tot, havia valgut la pena haver gaudit d'aquell moment emocionant de llums i colors.

Com cada dia arribava amb prou temps d'entrar a classe i rebre els nois que venien esbufegant i lleganyosos. Semblava ben bé que els haguessin tret del llit a escopetades. De vegades tantes hormones l'atabalaven, però li agradaven els adolescents. Aquells granets que els omplien el front i les galtes li semblaven ben graciosos. Recordava que, quan ella tenia aquella edat, passava molta estona davant del mirall burxant sense compassió un per un cada granet per tal d'esborrar-los, i l'única cosa que aconseguia era fer una bona trinxada. L'àvia li deia que es deixava la cara com un mapa. Sabia que aquells noiets i noietes estaven en una època de la vida en què les coses més importants encara no pesen, i les banals els atabalen i els preocupen.

Feia poc més d'un mes i mig que era tutora d'aquell grup i tot just començava a saber-se els noms dels alumnes. El que semblava més pinta de la classe era en Miquel, un xicot molt espavilat que es despistava i no estudiava ni feia deures. A l'Olívia, en Miquel la irritava molt, la treia de polleguera. Just abans d'asseure's al seu lloc, al nano li va caure el mòbil; l'Olívia sabia que l'hi havia de prendre, ja que les normes de l'escola així ho establien. Va creuar una mirada ràpida i un xic furtiva amb la del noi i l'Olívia va fer veure que no havia vist res. En Miquel, inconscientment, va dibuixar un somris d'agraïment.

—Vinga, nois, que avui hem de corregir els deures d'ahir i després farem la lliçó, que la setmana vinent tenim examen.

Més d'un va fer un esbufec i, sense gaire motivació, tots van treure les llibretes. Quan estaven a punt de començar, l'Olívia va veure que en Miquel havia fet els deures. Amb en Miquel no es podia ser previsible.

—Què et sembla si comences tu? —En Miquel va remoure's sobre la incòmoda cadira de fòrmica verda i va donar el resultat del

problema. L'Olívia el va fer sortir a la pissarra per ensenyar com havia fet l'operació. El noi va aixecar-se al mateix temps que girava el cap, tant com li va ser possible, per regalar als seus companys una mirada que volia dir: buf, quin pal! L'Olívia ho sabia i en el fons ho entenia.

—Molt bé —va dir-li—, molt ben resolt. I creus que hi ha alguna altra manera de poder fer aquesta operació?

El noi va mirar el sostre un parell de segons, després va buscar entre els companys alguna mirada de complicitat que li donés una pista; finalment, i dubtant, va posar-se la mà a la galta amb el dit índex aixecat, una postura que li estimula el pensament. Tot plegat no devia haver durat més de deu segons quan en Miquel va respondre que l'ordre dels sumands no alteraria el resultat i que si havia trobat una manera de resoldre el problema veia inútil buscar-ne una altra, ja que amb aquell mateix temps podria fer un altre exercici. Renoï, va pensar l'Olívia, és llestot, aquest xicot, i va decidir donar-li la raó. La resta d'alumnes van quedar satisfets i aquell dia la classe va anar com una seda.

Ben mirat, a l'Olívia li havia agradat fer aquell parell de concessions, a més, aquell matí hauria pogut perdre la vida i tot si uns angelets en què creia, i sobretot la botzina del cotxe contrari, no l'haguessin salvat. Va arregar tots els estris i la carpeta amb els controls dels alumnes de segon que havien fet examen. Els volia corregir com més aviat millor. Sempre li agradava enllestir la feina.

—Olívia! —va cridar-li la Marta, la professora d'anglès—. Véns a fer un cafetó? Avui és l'aniversari de la Txell i volíem fer-li una estona de companyia, ja saps... —La Marta no va acabar la frase perquè en el fons a tothom li dolia que la Txell hagués enviudat tan jove.

—Sí, aneu tirant que de seguida vinc —L'Olívia volia anar primer a mirar si el cel, les vinyes, el campanar, les cases... tenien encara els colors del matí. Aquell dia, la màgia havia fet una mena d'encanteri i ella s'havia quedat, sense buscar-ho, arrelada a aquell tros de país que fins feia uns setmanes no havia trepitjat mai.

Havien quedat al Xarel·lo. Tot i tenir nom de raïm, era una cafeteria on, per cert, no feien el cafè gaire bo, i el te tampoc. No li venia res de gust i va quedar-se pensativa. De cop i volta se li va acudir que podia prendre una copa de vi blanc; de fet, demanar un vi hauria d'haver estat el més normal trobant-se en aquella comarca de vins i caves. El cambrer, que era l'amo, es va apropar per prendre nota. Era més aviat guapo, tot i que anava mal afaitat. Va preguntar a cadascú que volien, li va agradar que l'Olívia escollís una copa de vi, va recomanar-li un xarel·lo, per fer honor al local, i va assegurar-li que li agradaria molt. En Pep, el de tecnologia, va ser l'últim d'arribar, va fer una salutació a tots els de la taula i va anar a demanar a la barra.

—Sergi! Posa'm un vinet, sisplau.

Ah... Així que es diu Sergi, va pensar l'Olívia. En Pep i en Sergi van intercanviar uns quants renecs, disbarats i paraulotes, fets en broma. Es veia d'una hora lluny que entre ells hi havia molta confiança. A l'Olívia, en Pep li queia bé, però encara no estava gaire segura de qui era qui. En Pep continuava esgargamellant-se.

—Va, noi! Sembla que t'hagis llevat amb el peu esquerre.

—Ja ho pots ben dir! —va respondre en Sergi—. Avui al matí una dona per poc em mata amb el cotxe, anava badant i per un pèl no hem xocat de cara.

—Collons! —va respondre en Pep. A l'Olívia se li va aturar el cervell i va deixar de sentir les veus dels companys i el brogit de les altres taules. Per un moment va estar a punt de caure en un forat negre quan dins del seu cap se li va aparèixer en Miquel que li donava la mà i li deia: passa al següent exercici. L'Olívia es va aixecar de cop i va buscar un lloc discret a la barra, una mica allunyat de la taula dels companys. Va fer un gest per tal de cridar l'atenció d'en Sergi.

—Què tal el vi? T'ha agradat? —va preguntar-li. L'Olívia el va mirar.

—Sí, sí! Bé, encara no l'he tastat, però segur que deu estar boníssim. Volia dir-te una altra cosa —va notar com les sangs li

envaiïen el rostre i l'escalfor li encenia les galtes. En Sergi la mirava una mica desconcertat, no es coneixien de res i no podia acudir-se-li cap altre motiu per parlar amb aquella noia que no fos la copa de vi que li acabava de servir.

—He sigut jo —va dir l'Olívia.

—Tu? Què vols dir?

—Que he estat jo qui de poc no t'esclafa amb el cotxe aquest matí.

—Hòstia, noia! —va exclamar en Sergi—. Doncs mira que ets badoca! Que no veies que a més la carretera estava mullada i podíem haver relliscat?

—Sí, tens tota la raó i més. Anava distreta, hi havia uns colors tan bonics a les vinyes amb aquell cel gris clar, lluent, i les boires que passejaven prop de les teulades... en fi, perdona'm. Fa poc que visc aquí i encara no estic prou situada.

El més normal era que en Sergi continués esbronzant-la, però li va passar com a ella al matí amb en Miquel, i la va indultar amb una càlida mirada de comprensió.

—Vés a buscar la teva copa, vinga! —Mentrestant, ell se'n va servir una altra—. Va, fem un brindis i no hi pensem més.

L'Olívia va agafar la copa i en Sergi va fer una ganyota que la va desconcertar. Ella va retornar-li una mirada de no saber quin plat havia trencat.

—Per què creus que les copes tenen peu? —va dir ell—. Doncs per agafar-les, que, si no, queden plenes de ditades i s'escalfa el vi.

—Ostres, quin ensurt! —va exclamar l'Olívia—, em pensava que era alguna cosa greu! Vinga, brindem, salut.

Amb la copa ben agafada pel peu va fer un glop de vi, li va encantar. Havia tancat els ulls mentre s'empassava el primer glop, en obrir-los va tornar-se a trobar la mirada d'en Sergi que se li clavava com una sageta.

—Glups —va fer ella—, ara què he fet malament?

—Doncs per començar no has olorat les aromes del vi, ni tan

sols n'has mirat el color. Què et penses, que això és una Coca-Cola, noia? El vi és viu i canvia segons l'anyada, d'això sí que en deus haver sentit a parlar, oi? Doncs també canvia dins l'ampolla i fins i tot depenent de la copa amb què te'l beus. Tu i jo tenim una assignatura pendent i, com que has estat a punt de matar-me, aquest serà el teu tribut. Demà, a quina hora plegues de l'institut?

—Demà... a les quatre, que tenim reunió de nivell —va respondre amb la veu una mica afectada.

—Doncs a les quatre i deu et vull aquí puntual, i ara vés amb els teus companys, que la Txell està a punt de bufar l'espelma.

La Txell tenia els ulls vermells i feia cara de ser allà per força, però alhora sabia que era el millor lloc per passar la tarda del dia del seu aniversari, i que els seus companys de feina eren prou bones persones per dedicar-li aquella estona. La Txell va mirar com es consumia l'espelma damunt una coca de poma individual. La vista se li va tornar a entelar i una llàgrima va lliscar per la seva galta. Aquella coca de poma la forçava a bufar i no li venia de gust, ni tan sols li venia de gust menjar-se-la. Volia sortir volant pels aires i anar molt amunt i després deixar-se caure. Tant li feia si tenia o no paracaigudes i, en qualsevol cas, tant li feia si s'obriria o no; tenia la sensació que si s'esclafava contra terra li faria aquell mal que punxa i al mateix temps dóna cert plaer. Va ser un moment molt dur per a tothom i l'Olívia va tornar a pensar en en Miquel i d'una revolada va agafar el pastisset i va cridar: algú sap com va el Barça a la lliga? Era tan fora de to aquella pregunta que tothom va riure i es va sentir alliberat, i tots van continuar xerrant com si res no hagués passat.

En arribar a casa va veure que en Manel havia començat a fer el sopar. Ell sabia que l'Olívia portava uns dies una mica tocada, i volia compensar-la pel despropòsit del pentinat. A ella ja se li havia oblidat la tristor que havia notat. Avui se sentia diferent, els alumnes, els companys de feina, que ja veia com uns possibles amics, aquell paisatge tranquil i atapeït, ple de colors de vinya i, a més, en Sergi, amb la seva cerimònia per prendre un vi, li havien dibuixat un

horitzó diferent. Sí, aquell dia, mal que havia començat una mica girat, li havia agradat.

De la cuina sortia una oloreta de sofregit que inundava tota la casa. El més normal hauria estat que l'Olívia hagués cridat des de la porta: Manel, engega l'extractor, sisplau, que tot fa pudor de menjar. Però tenia el cap en un altre lloc. Estava pensant quina roba es posaria l'endemà, ja feia estona que li donava tómb. No volia que semblés que es vestia per a una cita, perquè no estava pas segura que ho fos, però alhora se sentia més inspirada del compte i va anar directament a l'armari. Encara no ho tenien tot desat i molta roba estava en caixes amuntegades al quarto de rentar. Havia pensat en un vestit discret de colors ataronjats que l'afavoria molt. Mira-te'!, es va dir. Ostres, estava ben rebregat. Mentre treia la post de planxar en Manel va entrar a l'habitació i va mirar-la. Ella, distreta, cantava una tonada de quan anava als escoltes. En Manel la va veure contenta, cosa que li va agradar. Va apropar-se i suament va passar-li la mà per l'espatlla fent un gest perquè es girés. La va mirar.

—Hola, guapa —va dir amb veu melosa—, com que estàs tan enfeïnassada, ja no tens ni temps de venir a la cuina a saludar el teu marit, oi? —I va apropar-li els llavis per fer-li un petó.

—Hola, guapo —va dir ella mentre li regalava una mirada picardiosa. Estic buscant un vestit que vagi bé amb el paisatge.

—Com vols dir?

—Sí —va respondre ella—, no t'has fixat quins colors més bonics hi havia avui? A mi m'han encantat... —I no va explicar res més.

Just s'acomiadava El Temps del Telenotícies quan acabaven de sopar. En Mauri deia que l'endemà faria un dia assolellat i amb el cel ben net de núvols. Perfecte, va pensar ella, ni fred ni calor, el vestit taronja serà perfecte!

• •

Primer dimecres de novembre

Eren gairebé dos quarts de cinc quan l'Olívia va arribar a la cafeteria d'en Sergi. Havia tingut un problema amb un alumne de primer i havia sortit de l'institut una mica més tard. S'havia posat unes sabates amb una mica de taló que combinaven de meravella amb el vestit, però no podia caminar gaire ràpid.

—Bon dia, noia, o hauria de dir bona nit? Que no havíem quedat a les quatre i deu? A més, avui veig que t'has llevat inspirada i vas amb sabates de taló...

L'Olívia de poc no arrenca a córrer i el deixa allà palplantat. Què caram s'ha cregut aquest?, va pensar en silenci intentant que cap múscul del rostre la delatés.

—Vinga, tant se val, anirem al celler d'un amic meu i demà ja anirem a les vinyes, que és per on hauríem d'haver començat la lliçó, però què hi farem!

En Sergi reia per sota el nas mentre feia veure que la renyava i l'Olívia estava desconcertada i no sabia què pensar: Aquest paio és idiota o què? No em coneix i desaprova el meu calçat, què s'ha pensat o, millor dit, qui s'ha pensat que és? I mira si és tòtil que no s'ha ni fixat en el meu vestit, tan bonic i ben planxat. Demà ja pot

esperar-me assegut perquè no penso posar mai més els peus a la seva cafeteria... Tot això ho pensava mentre anava darrere d'ell a buscar el cotxe. L'Olívia encara no havia obert boca, de fet no recordava ni haver tingut temps de dir-li hola... Sí, el quatre per quatre blanc era el seu cotxe. Recordava perfectament haver-lo vist el dia abans a dos dits del seu.

—Apa, noia, ja pots pujar —va dir. Tenia una veu interessant, de fet era un home interessant, però com a persona va pensar que no estava a l'alçada, el trobava massa fatxenda.

—I no estaria bé que em diguessis com et dius? —va engiponar-li en Sergi—. No sé com ho veus, però no et puc anar dient *noia* tota la vida. Podria posar-hi imaginació i, per la cara que fas, dir-te la meva presumpta assassina, però és massa llarg. Jo em dic Sergi, i tu, noia? —Just quan l'Olívia anava a obrir la boca, ell va posar-li el dit damunt els llavis mentre li deia amb veu suau—: Dóna'm pistes i ja l'endevinaré, d'acord? —No s'hi vall!, va pensar, el meu nom s'endevina a la primera pista, hauré de ser prou llesta per atabalar-lo.

En Sergi va engegar el cotxe i va fer marxa enrere sense ni mirar; a ella, això, la traumatitzava, sobretot des que va ratllar el seu vehicle, però ell tenia el cotxe ben apamat. Van anar direcció Vilafranca i poc després de sortir del poble van agafar un trencall, un camí sense asfaltar i ple de bassals de la pluja del dia abans que esquitxaven el cotxe amb una barreja d'aigua i fang que el va deixar ben galdós. El celler era una masia envoltada de vinya que s'havia engrandit annexionant-hi porxos que, amb el pas del temps, s'havien fet necessaris.

—Ei, Josep! —En Sergi va saludar un home de mitjana edat, més aviat baix, que tenia una forra de cabell negre com una caua.

—Què tal, Sergi, com va?

—Doncs mira, vinc amb aquesta noia que no té ni idea del que és un vi. Josep, et presento la noia. Noia, en Josep —I es van donar les mans.

—I no té nom, aquesta noia?

—Suposo que sí, però encara no l'he endevinat.

En Josep va compartir una mirada amb l'Olívia amb què intentava dir-li: és un cas. O almenys és el que ella va pensar que volia dir.

—Josep, ens deixes anar a tastar el most?

—Home, ja saps que això és com si fos casa teva. Avui justament n'he posat a les àmfores; millor no les obriu, que estan molt ben tapades. Són de xarel·lo, si en vols encara en queda a la tina petita. Espera, que et porto copes netes. Les he pujades per rentar, que ahir va venir un grup d'avis i les vàrem embrutar totes.

Se'n va anar escales amunt. No va trigar pas gaire i va donar les copes a en Sergi. L'Olívia va pensar que tantes no calien, però no es va atrevir a dir res, no fos cas que l'espifiés una altra vegada. En Josep ja marxava cap al despatx, que era a baix, quan es va girar i va cridar:

—Noia, emporta't un jersei, que al celler hi ha molt corrent d'aire i encara agafaràs una galipàndria!

En Sergi va clicar la clau del cotxe per obrir les portes, ni ell entenia per què l'havia tancat, era la força del costum, i l'Olívia va agafar la rebeca que duia. Se la va posar i va preguntar: així està bé? Eren les primeres paraules que havia pronunciat d'ençà que s'havia trobat amb en Sergi. Ell va fer que sí amb el cap i van entrar al celler.

—Ara començaré a explicar-te coses. Si tens cap dubte, millor pregunta'm perquè no m'agrada perdre el temps ni repetir les coses, eh, noia? —L'Olívia ja tenia la mosca al nas: Demà no em veurà el pèl, aquest. Ho tenia molt clar.

Es notava que en Sergi coneixia molt bé el celler. L'Olívia no n'havia estat mai en cap. A casa seva compraven vi del supermercat, i el de la panera de Nadal el guardaven per algun dia important o per portar d'obsequi quan els convidaven a sopar. El vi, per a ella, era tan important com el tomàquet o els cigrons o fins i tot com un sac de patates. És a dir, res d'especial.

—No penses donar-me cap pista? Comença a ser avorrit això. Al final t'acostumaràs que et digui noia i quan et cridi Olívia no creuràs que va per tu.

L'Olívia es va girar i va ajuntar les celles per concentrar la mirada esperant que, dels seus ulls, en sortís un làser que fulminés d'una vegada aquell home impertinent, pesat, fanfarró i, malgrat tot, simpàtic. En Sergi va esclafir a riure i l'Olívia, al cap d'uns segons, el va acompanyar i van riure fins que els va agafar tos.

—Per què ho has fet? —li va preguntar ella.

—Dona, tu vas començar pitjor! Em volies matar i jo tan sols t'he torturat una mica. Va! Amics? I li va estendre la mà per tancar el pacte d'amistat que de fet ja feia un dia que havia començat.

Al cap d'un moment, l'Olívia tenia una copa a la mà plena d'un líquid tèrbol, més aviat blanquinós, que en posar-lo entre els llavis petava com un sidral i era tan dolç que semblava una llamina-dura.

—Que bo... mmm... —i en Sergi n'hi va servir un altre tastet d'una altra tina. Aquest cop era d'un rosa una mica salmonat, preciós, just el color que li hauria agradat per al seu vestit de núvia.

• •